

GRABIN (1) ai

a jasne.

sg [m A grabin(e)go.] ◊ n A grabin(e). ◊ [pl N m pers grabini.]

Sł stp, Cn, Linde brak.

Przymiotnik dzierżawczy od „grabia”: Mowią/ Zkąd ma pieniądze ten Pan? A on iżcże/ Do zamku fię wrywaiąc/ Grábine skrowiżcże. *KlonWor* 17; [kupił łobie koniá inego/ Grabinego ná zad odełłá *HistFort* B6v.

Zestawienie: »pana grabin«: wżákże łudzy Páná Grábini [...] rádźili o tym iákoby go o páńfką łáfkę [...] przywieść *HistFort* B.]

Cf **GRABIEW**, [**GRABSKI**]

AL